

Arrest

nr. 178 480 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocate L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocate L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocate C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2015 diende verzoeker in België een asielaanvraag in. Na het onderzoek van de vingerafdrukken bleek dat verzoeker op 3 december 2015 asiel had aangevraagd in Bulgarije.

1.2. Verzoeker werd gehoord op 26 januari 2016.

1.3. Op 28 januari 2016 werd een verzoek tot terugname op basis van artikel 18 1. b) van de verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) gericht aan Bulgarije. Op 4 februari 2016 stemden de Bulgaarse autoriteiten in met het verzoek tot terugname. Op 4 mei 2016 werd

een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer , die verklaart te heten:

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 14.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 26.01.2016. Hoewel hij geen data inzake zijn reisroute kon verschaffen, verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer vier maanden eerder verlaten heeft om met de auto via Iran naar Turkije te reizen. De betrokkene verklaarde er voor onbepaalde tijd op een voor hem onbekende plaats te verblijven om vervolgens met een auto en te voet het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. Daar diende de betrokkene op 03.12.2015 een asielaanvraag in. Hij verklaarde dat hij Bulgarije na een verblijf van 16 dagen in een gesloten centrum verliet om door te reizen via Servië, enkele voor hem onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 14.12.2015 een asielaanvraag in.

Op 28.01.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 04.02.2016 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij er van houdt en er veel positiefs over hoorde. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen opgesloten en slecht behandeld werd.

De betrokkene gaf aan dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Bulgarije, maar dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest laten nemen. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag,

wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dat hij zijn vingerafdrucken onder dwang diende te laten registreren en dat hij 16 dagen in een gesloten centrum moest verblijven. Hij gaf aan dat hij slechts 1 maal per dag eten kreeg en dat hij tijdens zijn verblijf slecht behandeld werd.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrucken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrucken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrucken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrucken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende opsluiting in een gesloten centrum, wensen we te benadrukken dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.

Betreffende de vermeende slechte behandeling, merken we op dat de betrokkene de in zeer algemeen vage termen spreekt en de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. We menen daardoor te mogen besluiten dat indien er al sprake was van een slechte behandeling, deze niet plaatsvond binnen het gesloten centrum, maar zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrucken aangezien hij dienaangaande van dwang sprak - en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1995 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het

bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het enig middel toe als volgt:

"Aangezien het passend is dat België het verzoek van de heer O. om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat; in geval van verwijdering naar Bulgarije, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat de heer O. als asielzoekers in het kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Bulgarije systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Uit verschillende, betrouwbare en actuele bronnen kan inderdaad vastgesteld worden dat Bulgarije de massale aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

Gelet op de situatie van asielzoekers in Bulgarije

Het past te benadrukken dat de situatie van de ontvangstwijze in Bulgarije globaal gezien betreurenswaardig is. Ontelbare rapporten vermelden inderdaad het hoge risico op onmenselijke en vernederende behandelingen van asielzoekers in Bulgarije, omdat er in dit land systematische tekortkomingen zijn aan de asielprocedure en de opvangmodaliteiten.

De Commissioner for Human Rights of The Council of Europe, na zijn reis in Bulgarije van 9 tot 11 februari 2015, in zijn rapport aangaf dat:

"97. However, the Commissioner considers that the progress achieved is fragile and that a new influx of refugees and/or possible readmissions or returns under the Dublin regulations could quickly reverse it. On 15 April 2014 UNHCR updated their guidance on the situation of refugees and asylum-seekers in Bulgaria. While it lifted the call for the temporary suspension of all Dublin transfers of asylum-seekers to Bulgaria that it made in January, it noted that serious gaps in the system still remained, and that there might be reasons not to transfer certain groups or individuals, in particular those with specific needs or vulnerabilities. UNHCR encouraged states to conduct individual assessments in these cases. In April

2014, ECRE56 and Amnesty International reiterated their call for all member states to stop sending asylum seekers to Bulgaria under the Dublin Regulations.

100. In March 2013, the Law on Legal Aid was amended to introduce free legal aid for asylum seekers at all stages of the status determination procedure, including the first-instance administrative stage, to be financed with the state budget. Before the law was amended, state-funded legal aid was only available to asylum seekers for the appeals, which are dealt with by courts. Regrettably, in practice, the National Bureau for Legal Aid in the Ministry of Justice is currently not in a position to finance legal aid from the beginning of the procedure. As a result, for the moment, legal assistance is given by private providers but the quality of these legal services is reportedly poor. The Bulgarian authorities have informed the Commissioner that they have been working on securing a sustainable budget for free and adequate public legal aid for asylum seekers throughout the procedure.

101. One of the main issues of concern is the lack of early identification, assessment and referral mechanisms in place for vulnerable asylum-seekers with specific needs, including unaccompanied children, and the lack of specific support for these persons. In particular the psycho-social, educational and accommodation needs of unaccompanied children remain unaddressed.

102. Another important problem is that unaccompanied children are still not assigned a legal guardian in practice. The law provides for an immediate appointment of a legal guardian but also allows for the appointment of a social worker to assist the child during the examination of the application for asylum if no legal guardian was appointed, and this is reported to occur in many cases. According to UNHCR, the lack of legal guardianship prevents unaccompanied children from obtaining identification documents and accessing social services and puts them at further risk of exploitation and homelessness. As concerns the age determination procedure, the Commissioner understands that under the law, the benefit of the doubt should be granted to the child. While courts are applying that rule, according to NGOs, even in the presence of a court case in favour of the child, the administration does not respect the court's decisions and still considers the person in question as an adult.

103. Other shortcomings in the asylum procedure need to be addressed including access to interpretation and information on rights and obligations as well as legal and social counselling. Access to medical services in reception centres also remains generally unsatisfactory."

(Report by Nils Muiznieks, Council of Europe Commissioner for Human Rights, following his visit to Bulgaria, from 9 to 11 February 2015, <https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2801758&SecMode=l&DocId=2284888&Usage=2>)

Human Rights Watch geeft aan dat: As a member state of the European Union (EU), Bulgaria is legally obliged to meet the standards for the reception of asylum seekers set by the Common European Asylum System (CEAS) and to operate an asylum system according to the same procedures as any other EU member state. As this report documents, however, Bulgaria failed to meet not only EU standards, but also minimal international standards for the treatment of refugees, asylum seekers, and migrants. As a result, at almost every stage of their efforts to seek refuge in Bulgaria, men, women and children fleeing such places as Syria, Iraq, and Afghanistan have faced physical and bureaucratic barriers, violent abuse, and hardship." (HRW, Bulgaria's Pushbacks and Detention of Syrian and Other Asylum Seekers and Migrants, 28.4.14, <https://www.hrw.org/report/2014/04/28/containment-plan/bulgarias-pushbacks-and-detention-syrian-and-other-asylum-seekers>)

Asielzoekers teruggezonden naar Bulgarije in toepassing van de Dublin verordening

Betreffende de asielzoekers die naar Bulgarije worden teruggestuurd in toepassing van de Dublin Verordening, bevestigt de HCR in zijn laatste rapport dat er weinig kans is op een substantiële behandeling van de aanvraag. De Europese Raad voor de Vluchtelingen en Asielzoekers bevestigt op zijn beurt dat de asielprocedure in Bulgarije eerder arbitrair en onvoorspelbaar is.

Inderdaad moeten asielzoekers binnen de 10 dagen na hun oproeping door het Staatsagentschap voor de Vluchtelingen (State Agency for Refugees - SAR) verschijnen op een zitting. Indien zij niet verschijnen, wordt hun aanvraag « opgeschort ». Vervolgens beschikken de asielzoekers vanaf de datum van deze opschorting over een termijn van drie maanden om hun dossier opnieuw te openen voor behandeling, indien ze er op z'n minst in slagen terug te keren naar Bulgarije binnen dit tijdsverloop. In bevestigend geval worden de asielzoekers toegelaten tot een open centrum in afwachting van een beslissing.

Welnu, het is bijzonder moeilijk om deze termijn van drie maanden na te leven in het kader van een Dublin procedure, en de meerderheid van de asielzoekers hebben bijgevolg niet de mogelijkheid om hun verzoek op substantiële wijze te laten onderzoeken. Inderdaad is er een verschil tussen de

asielaanvraag als dus danig en de formele registratie van de aanvraag bij de SAR. Bijgevolg lopen de asielzoekers het risico uitgewezen te worden of naar detentiecentra gestuurd te worden in de tussentijd. (zie UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR observations on the current asylum system in Bulgaria, 2 January 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/52c598354.html> [accessed 10 May 2016])

Toegang tot het grondgebied, beheer van de grenzen en behandeling van de aanvragen

Ingevolge de toename van het aantal asielaanvragen in de laatste jaren, in grote mate afkomstig van Syrië, heeft Bulgarije haar migratiebeleid strenger gemaakt. Bulgarije heeft inderdaad meer dan 11000 asielaanvragen gekregen in 2012, waarvan meer dan de helft de oorlog en de moordende repressie in Syrië ontvluchtten, hetgeen het jaarlijkse gemiddelde van het laatste decennium van ongeveer 1000 asielaanvragen per jaar sterk overstijgt. Zelfs indien deze cijfers relatief minder belangrijk zijn dan voor de andere Europese landen, hebben de Bulgaarse asielinfrastructuren heel veel moeilijkheden om zich aan te passen aan deze nieuwe situatie en verstrengen zij dus hun beleid in deze materie door een «plan tot indijking» uit te voeren dat dé onregelmatige binnenkomst aan de Turkse grens probeert te verhinderen.

Aldus heeft Bulgarije meer bepaald een muur van 33 km opgetrokken op de grens met Turkije, en bovendien sinds oktober 2013, 1.500 politieagenten aan haargrens geplaatst/Welnu, deze agenten zijn niét noodzakelijk douane-agenten gekwalificeerd betreffende asiel. In strijd met de betreffende Europese regelgeving slagen deze agenten er niet in de asielzoekers systematisch te identificeren, en zij verwijzen hen niet altijd door naar de bevoegde autoriteiten om hun aanvraag te behandelen, met vaak rampzalige gevolgen. Deze agenten maken vaak gebruik van buitensporig geweld aan de grenzen, teneinde de asielzoekers terug te drijven naar Turkije, wat bevestigd wordt door een recent rapport uitgegeven door Human Rights Watch (HRW, Bulgaria's Pushbacks and Detention of Syrian and Other Asylum Seekers and Migrants, 28.4.14, <https://www.hrw.org/report/2014/04/28/containment-plan/bulgarias-pushbacks-and-detention-syrian-and-other-asylum-seekers>).

Ook de US Department of State geeft aan dat : "In July the government began building an 82-mile extension to the 19-mile fence along the country's border with Turkey. As of December, 14 of the 82 miles were complete. In August the government announced it would deploy military personnel in the vicinity of borders to assist border police in managing the entry of migrants and asylum seekers. Human rights NGOs expressed concern that the government viewed migrants and asylum seekers more as a national security matter than as vulnerable persons in need of humanitarian assistance." (USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2015 - Bulgaria, 13 April 2016 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)) <http://www.ecoi.net/local/link/322515/448290.en.html> (accessed 10 May 2016))

In talrijke gevallen kennen de transfer- en registratieprocedures en de behandeling van de aanvragen door de SAR, de inrichting belast met de ontvangst in Bulgarije, trouwens een aanzienlijke achterstand. In de tussentijd genieten de asielzoekers noch de rechten noch de behandeling waarvan zij zouden moeten genieten in toepassing van de Europese richtlijnen betreffende de voorwaarden voor de ontvangst en de asielprocedures.

Gelet op deze ontwikkelingen kan men slechts erkennen dat in vele gevallen de asielzoekers niet als dus danig worden beschouwd, maar wel als personen in een onregelmatige situatie die kunnen uitgezet worden van het grondgebied.

Opsluiting

Asielzoekers worden vaak verwezen naar een opsluitingscentra terwijl zij niet worden doorverwezen naar de SAR om formeel hun asielaanvraag in te dienen. Bijgevolg, gaat dit in tegen de Europese richtlijnen, die het recht voor de asielzoekers erkennen om gedurende de duur van hun asielprocedure op het grondgebied van de Lidstaat te mogen blijven. De vertraging die gepaard gaat met de indiening van de asielaanvraag alsook met de behandeling ervan impliceert in de praktijk date en groot deel van de asielzoekers meerdere maanden in deze detentiecentra verblijven, om reden van de traagheid van het Bulgaarse systeem. Een rapport van Human Rights Watch vermeldt bovendien de slechte omstandigheden van detentie en de brutale behandelingen die heersen in deze centra. De Bulgaarse wet voorziet niets betreffende de opsluiting van asielzoekers, maar een amendement op de wet op de asielzoekers en de vluchtelingen werd voorgesteld in november 2013, hetwelk voorzag asielzoekers op te sluiten.

Dat Human Rights Watch aangeeft in haar rapport:

"Detainees in both facilities complained to Human Rights Watch about abusive, sometimes violent, treatment by guards, overcrowding and noise, tension among various nationality groups, the mixing of unaccompanied children with adults, dirty and insufficient toilets, inadequate ventilation, and the poor quality of the food. They also complained that they had limited means to communicate with the outside world, as well as a lack of communication with guards and other authorities. This resulted in ignorance and confusion about procedures relating to release or to seeking asylum." (HRW, Bulgaria's Pushbacks and Detention of Syrian and Other Asylum Seekers and Migrants, 28.4.14, <https://www.hrw.org>).

org/report/2014/04/28/containment-plan/bulgarias-pushbacks-and-detention-syrian- and-other-asylum-seekers)

Welnu, in toepassing van artikel 5(1) van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, kan opsluiting niet op willekeurige wijze opgelegd worden en impliceert dit een wettelijke basis. Aangezien de opsluiting van asielzoekers verboden is door de Europese richtlijnen, handelt Bulgarije, gelet op de incoherentie en de vertraging in haar administratie, in strijd met het Europese recht.

Ontvangstcentra. basisbehoeften en specifieke behoeften

De meerderheid van de ontvangstcentra voor asielzoekers in Bulgarije bieden erbarmelijke levensomstandigheden, ondanks de pogingen tot inspanningen die in deze materie gedaan worden. Inderdaad, deze centra zijn zeer vaak overbevolkt en de Staat voorziet geen voedsel. Bepaalde private schenkers leveren dagelijkse voedselporties maar helaas te onregelmatig en onvoldoende om van te leven. In dezelfde zin is er vaak geen verwarming, elektriciteit, medische bijstand, of gepast sanitair (een toilet voor 50 personen bijvoorbeeld). Wel, met temperaturen die in de winter dalen tot onder nul, sneeuwval en vorst, betekenen deze omstandigheden een reëel gevaar voor de gezondheid van de bewoners van deze centra. Bovendien is de weg naar Bulgarije vaak moeilijk en gevaarlijk, zodat het schreeuwende gebrek aan medische en psychologische hulp van asielzoekers even rampzalig is.

De US Department of state geeft aan dat: "After the government made significant improvements in the asylum seeker reception and irregular migrant detention centers in 2014, independent observers and the ombudsman stated that conditions deteriorated due to negligence. They also noted inadequate hygiene and sanitation, in addition to regular interruptions in the provision of food supplies and medical and interpretation services." (USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2015 - Bulgaria, 13 April 2016 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net)))

<http://www.ecoi.net/local-link/322515/448290-en.html> (accessed 10 May 2016)

In termen van infrastructuur, stellen de meerderheid van de centra geen keukens ter beschikking van de bewoners, bieden zij geen correcte bedden en laten zij niet toe een minimum aan privacy te verzekeren aan de families. Er bestaan bovendien geen ruimtes bestemd voor de kinderen en hun onderwijs. Aan de niet begeleide kinderen wordt in principe een begeleider geboden, maar dit systeem wordt in de praktijk niet efficiënt toegepast.

Tenslotte is het mogelijk het leven in een centrum te vermijden als de asielzoekers op «externe adressen» ingeschreven worden, maar op deze manier nemen zij het risico geen financiële en materiële hulp van de Staat te krijgen. Deze situatie veroorzaakt een belangrijk aantal daklozen en personen zonder middelen, in het geval waarin de asielzoeker er via een tussenpersoon zou in slagen een fictief extern adres te bekomen met de enkele bedoeling aan de opsluiting te ontsnappen, in het geval waarin er geen plaats is in de open centra. Dit alternatief lijkt dus niet leefbaar.

Registratie van de asielaanvragen

In toepassing van de Bulgaarse wet begint de asielprocedure enkel eens de aanvraag het voorwerp is geweest van een formele registratie bij de SAR via één van zijn ontvangstcentra. Welnu, er is onvoldoende personeel bij de SAR gelet op het grote aantal dossiers dat moet behandeld worden. Bijgevolg, zijn de asielprocedures, zoals onderlijnt in het HCR rapport, vaak het voorwerp van aanzienlijke vertragingen, die tot zes maanden kunnen oplopen in bepaalde gevallen.

In afwachting van de behandeling van hun dossier kunnen de asielzoekers uitgewezen worden, hetgeen in strijd is met de voorschriften van de Europese Ontvangstrichtlijn, alsook met het recht op een snelle, correcte en efficiënte behandeling van de asielaanvraag zoals voorgeschreven door de richtlijn Asielprocedure.

Beslissingen inzake de asielaanvragen

In 2012 had Bulgarije een eerder zwak erkenningspercentage in vergelijking met het Europese gemiddelde. Volgens HCR hebben verzoekers in talrijke gevallen de subsidiaire bescherming gekregen waar zij als vluchtelingen hadden moeten erkend worden indien hun verzoek op correcte en daadwerkelijke wijze onderzocht was geweest.

Inderdaad kan men slechts vaststellen dat de personeelsleden van de SAR dikwijls het nodige doorzicht als zij het belang van de bewijzen verkregen op basis van de interviews moeten beoordelen. Inderdaad door hun beperkte aantal en onvolledige opleiding gebeurt het onderzoek van de aanvragen vaak niet optimaal. De geschreven beslissingen missen trouwens vaak pertinentie waar zij de gegeven antwoorden in een interview niet in overweging nemen bij de redactie van hun motivering.

Bovendien genieten de asielzoekers niet automatisch van een juridische raadsman en/of een vertaaldienst om hen bij te staan tijdens de procedure. De diensten van kosteloze juridische bijstand ingesteld door de Bulgaarse autoriteiten voldoet niet om tegemoet te komen aan de nood om reden van de grote toestroom van asielzoekers in de laatste jaren. Bijgevolg leeft Bulgarije het recht op kosteloze juridische bijstand voorzien door de Richtlijn Asielprocedure niet na.

Anti-vreemdelingen en anti-vluchtelingen gevoel

Tijdens de laatste maanden hebben talrijke gewelddadige incidenten in Sofia getuigd van het anti-vreemdelingen, en vooral anti-vluchtelingen, gevoel dat heerst in Bulgarije. Op 4 november 2013 werd een 17-jarige Syrische jongen gewelddadig neergestoken en geslagen. Op een zelfde wijze werden drie asielzoekers op 1 december 2013 brutaal aangevallen door meer dan 20 personen, die zich voor de gelegenheid via facebook georganiseerd hadden. Deze aanvallen, alsook vele andere, bleven onbestraft.

De US Department of state geeft aan op haar website dat:

"Human rights organizations continued to report violence against migrants and asylum seekers, including beating and humiliation, at the country's borders. In July the Syrian Arab-language website Aksalser.com ran video footage showing approximately 10 to 15 asylum seekers lying face down while being inspected by four officers wearing uniforms similar to those of the border police. Authorities investigated allegations that abuse had occurred, but reported they did not find conclusive evidence of it. Human rights organizations claimed the data indicated the government employed violence and forceful pushbacks to prevent access to the border. In March, UNHCR released a statement calling for investigation into media reports of two Iraqi Yazidis who died of hypothermia after Bulgarian border guards allegedly beat and pushed a group of 17 migrants and asylum seekers back into Turkey.

Extreme nationalist parties used anti-refugee rhetoric in their political campaigns. Negative coverage of refugees appeared in some media, claiming they were mostly criminals and terrorists and repeating negative stereotypes that encouraged societal intolerance. In September the Holy Synod of the Bulgarian Orthodox Church issued a declaration expressing solidarity with the refugees in the country, but also calling on the government to stop accepting further asylum seekers because "the Orthodox Bulgarian people were being erased as a nation." (USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2015 - Bulgaria, 13 April 2016 (available at [ecoi.net](http://www.ecoi.net/local/link/322515/448290.en.html)) <http://www.ecoi.net/local/link/322515/448290.en.html> (accessed 10 May 2016))

Gelet op deze ontwikkelingen bestaat de vrees dat het vijandig klimaat tegenover asielzoekers zich exponentieel zal verspreiden over Bulgarije. Een peiling genomen bij de Bulgaarse bevolking toont aan dat 62% van de bevolking geen voorstander is van de aankomst van vluchtelingen in hun land. En dit is niet zomaar, deze statistieken komen tussen op een moment waarop de anti-vluchtelingen retoriek van de politieke leiders een groot succes hebben, oproepend tot het sluiten van de grenzen, en de opsluiting van asielzoekers gedurende de duur van hun procedure. De Minister van Binnenlandse zaken heeft trouwens aangekondigd dat geen enkel land ooit voordeel heeft gehaald uit de aanwezigheid van vluchtelingen op haar grondgebied. Bovendien werden door extreemrechtse partijen talrijke manifestaties georganiseerd om hun weigering vluchtelingen op te vangen in Bulgarije te onderstrepen.

Aangezien de RvV op 27.10.14 aan gegeven heeft dat:

« La partie défenderesse ne conteste pas que l'avocat de la partie requérante avait introduit, avant la prise de la décision querellée, une demande informelle de traiter tout de même la demande d'asile. Dans ce document, il est fait référence, d'une part à un rapport étendu sur l'évaluation psychique de la partie requérante et d'autre part, à des rapports sur la situation des demandeurs d'asile en Bulgarie. Parmi ces références, il y a un nouveau rapport de Human Rights Watch du 18 septembre 2014, plus récent donc que les rapports utilisés par la partie défenderesse dans le dit annexe 26quater du 28 avril 2014, dans lequel il est fait mention de diverses atteintes aux droits fondamentaux des demandeurs d'asile et des réfugiés. Il ne peut nullement être déduit des motifs de la décision attaquée que la partie défenderesse aie tenu compte de ces éléments récents relatifs au risque d'une ingérence à l'article 3 de la CEDH, communiqués par la partie requérante » (CCE, 27 octobre 2014, n° 132232).

Dat Human Rights Watch op 18.09.14 inderdaad aangaf dat:

"Human Rights Watch has previously documented pushbacks and mistreatment of asylum seekers, refugees, and migrants in Bulgaria, including refugees and asylum seekers from Syria. In the April report, "Containment Plan," Human Rights Watch identified 44 incidents involving at least 519 people in which Bulgarian border police apprehended and summarily returned asylum seekers, refugees, and migrants to Turkey. Some of the pushbacks involved excessive use of force by Bulgarian border police, including beatings and gunfire.

The Bulgarian government denies the documented reports of pushbacks and other abuses. The Ministry of Interior did not respond to a Human Rights Watch request for a comment on the alleged August 30 pushbacks and beatings.

In April the European Commission wrote to Bulgaria about allegations that it broke EU rules by summarily returning Syrians to Turkey. Bulgaria has denied any wrongdoing.

The pushbacks and ill-treatment of refugees, asylum seekers, and migrants documented by Human Rights Watch follow a tenfold increase in irregular migration. Over the past decade, Bulgaria registered an average of about 1,000 asylum seekers a year. But in 2013, more than 11,000 people, over half of

them fleeing Syria's deadly repression and war, lodged asylum applications," (Zie: <http://reliefweb.int/report/bulaaaria/bulaaaria-new-evidence-svrians-forced-back-turkev>)

Uw Raad heeft op 22.09.15 aangegeven dat:

"e) ie Conseil observe que si les parties en présence ont manifestement une lecture différente des informations soumises a son appréciation, il ressort toutefois prima facie de celles-ci que, malgré les mesures mises en œuvre par les autorités bulgares et du fait de l'important afflux actuel de demandeurs d'asile en Europe, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Bulgarie sera pris en charge par les autorités bulgares, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles le temps de l'examen de la demande d'asile - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées ; ainsi, le rapport Aida de janvier 2015, cité par la partie défenderesse, indique par exemple : « The re are situations, where asylum seekers, including Dublin returnees, forfeit their right to social assistance and accommodation » (page 24 ; c'est nous qui soulignons) ; la partie requérante insiste encore sur l'information selon laquelle « la capacité des centres d'accueil est de 5650 personnes en janvier 2015 alors que les chiffres, rien qu'en 2014 des Dublinés (retournés) — sic - s'élève a 6873 » (requête, page 12). Les mises en garde récentes de plusieurs organisations internationales, reprises dans des extraits d'articles de presse cités par la partie requérante, témoignent dans le même sens . Dès lors, même si la Bulgarie a amélioré quelque peu la procédure d'asile en 2014, la nouvelle donne créée par « l'afflux massif de nouveaux réfugiés » durant l'été 2015, modifie radicalement la situation des demandeurs d'asile, notamment en Bulgarie, et le Conseil estime prima facie que se pose la question de savoir si le requérant pourra y bénéficier d'un examen adéquat de sa demande d'asile, avec des moyens qui lui permettent de pourvoir a ses besoins élémentaires, en tenant compte de sa situation personnelle, ainsi que des éléments propres au cas du requérant, demandeur d'asile de nationalité iraquienne et souffrant de problèmes médicaux, éléments susceptibles d'établir une « vulnérabilité aggravée » dans son chef.

A cet égard, il n'apparaît pas que la simple affirmation que des mesures sont prises afin de combler certaines lacunes suffisent a considérer que la partie défenderesse a correctement pris en considération l'ensemble des éléments pouvant affecter le requérant en cas de reprise par la Bulgarie et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Bulgarie durant l'été 2015, époque où l'Europe connaît une « crise de l'asile » d'une intensité particulière, élément invoqué par la partie requérante à l'appui de sa requête et par ailleurs non contesté par la partie défenderesse.

f) Le Conseil rappelle que, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays - en l'occurrence, la Bulgarie - dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès a la procédure d'asile ont néanmoins déjà été constatées, il appartenait a la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant a la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision. Le Conseil rappelle a cet égard qu'une suspension automatique des transferts vers la Bulgarie a été d'application durant plusieurs mois, a la demande du HCR, avant d'être levée, ce qui n'a pas empêché le même HCR d'émettre des réserves quant au caractère durable des améliorations dans le système d'accueil des demandeurs d'asile et alors que deux autres sources, a savoir « European Council on Refugees and Exiles » et Amnesty International, ont elles appelés a continuer de suspendre automatiquement les transferts Dublin vers la Bulgarie (cfr le rapport Aida de janvier 2015, cité par la partie défenderesse, page 27).

A cet égard, bien que la décision querrellée fasse valoir que les autorités belges informeront les autorités bulgares du transfert du requérant « au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu afin de prévoir les soins appropriés a lui fournir », le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités bulgares; interrogée a ce sujet a l'audience, la partie défenderesse n'a connaissance d'aucune information particulière transmise aux autorités bulgares.

Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe, prima facie, que le dossier qui lui est soumis ne laisse pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités bulgares et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée a son profil particulier de personne vulnérable. » (CCE153 091 dd 22.9.15)

Gelet op deze ontwikkelingen, verzoek ik U een bijzondere aandacht te willen besteden aan de asielaanvraag van de heer ÖREYO en België bevoegd te verklaren in deze zaak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft trouwens reeds in een arrest van 3 januari 2014 (143 480 /II), beslist een transfer naar Bulgarije te schorsen, hetgeen duidelijk aangeeft dat het beleid van Bulgarije in deze materie niet voldoet aan de Europese normen inzake ontvangst. Dit wordt ook alleen maar bevestigd door de inbreukprocedure ingeleid door de Europese commissie tegen Bulgarije, haar uitnodigend te

antwoorden op de beschuldigingen volgens dewelke zij de Europese regels heeft geschonden door Syrische vluchtelingen zonder formaliteiten terug te zenden.

De Raadkamer heeft ook op 19.5.14 aangegeven dat: *Le requérant fait cependant valoir a bon droit que diverses organisations prönent la suspension du transfert de réfugiés vers la Bulgarie en raison de conditions d'accueil inadéquates et de violation des droits de l'Homme (cf documents du UNHCR, ECRE et Amnesty International déposés par le requérant).* » (Chambre du Conseil de Bruxelles, Arrêt du 19.5.14, RDE, 2014, n. 177, p. 287)

Voor het overige bepaalt het nieuwe artikel 3.2 van de Verordening Dublin III:

Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen iri de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Deze bepaling weerspiegelt de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (N.S., C-411/10) volgens de welke:

«80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81. Toch kan niet worden uitgesloten dot de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. [...]

83. De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. [...]

86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

»

In hetzelfde arrest bevestigt het EHvJ dat het tevens aan de asielinstanties behoort om informatie te verzamelen omtrent het asielbeleid in de andere landen van de EU.

« 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. »

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Bulgarije blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van verzoeker om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen;

Dat de hierboven vermelde artikelen en rapporten aangeven dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije mensonwaardig zijn;

Dat het past bestreden beslissing te vernietigen;”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit systeem deelnemen de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek is vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker zich dient te begeven - Bulgarije - in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om zijn concrete ervaringen mee te delen omtrent de problemen die hij zou hebben ondervonden in Bulgarije. Verzoeker verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang diende te laten registreren en dat hij 16 dagen in een gesloten centrum moest verblijven. Hij verklaarde ook dat hij slechts eenmaal per dag eten kreeg en dat hij slecht behandeld werd. De verwerende partij antwoordde hierop dat verzoeker in vage termen spreekt en dat hij geen concrete elementen aanreikt ter staving. Er wordt verder gemotiveerd dat dwang in bepaalde omstandigheden kan worden gebruikt door de autoriteiten binnen de grenzen van subsidiariteit, proportionaliteit en redelijkheid. Ook wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verweerder heeft zijn standpunt, dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht, voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die

gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduid dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds is aangewezen om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland, zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

In het meer recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst en dat is opgenomen in het administratief dossier, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielpcedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van de juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Verweerder weerlegt de vaststelling niet dat uit de stukken, waarop hij zich baseerde, blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en de beschikbaarheid van de juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen niet kan worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er nagenoeg geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat “*de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel*”.

Verweerder ontkent ook niet dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend terwijl uit de Eurostat-gegevens blijkt dat in de Europese Unie in 2015 aan 67 % van de Afghaanse asielzoekers een dergelijke status werd toegekend. Uiteraard dient met statistische gegevens steeds zeer voorzichtig te worden omgesprongen, doch een dergelijk significant verschil kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten en doet in tegenstelling tot wat verweerder stelt wel degelijk vragen rijzen omtrent de wijze waarop asielaanvragen van Afghaanse onderdanen in Bulgarije worden behandeld.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet in redelijkheid worden afgedaan als “*niet zwaarwichtig*”.

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie, zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar “*kritische kanttekeningen*” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “*ernstige gebreken*” zijn. Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid, om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen, niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd. Het feit dat verzoeker geen specifiek “*kwetsbaar profiel*” heeft, is ook niet dienstig, daar het feit dat hij geen dergelijk profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontzeggen.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beide bestreden beslissingen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is volledig gesteund op de bestreden weigeringsbeslissing en de hierin gedane vaststelling dat Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT